

■ Прыгожыя і моцныя

ПАЧЭСНАЕ ЗВАННЕ,
АДКАЗНАЯ МІСІЯЖанчыны сёння могуць усё, але дужае
мужчынскае плячо ім усё ж патрэбна

35 нашых лепшых суайчынніц атрымалі на выхадных званне «Жанчына года 2015». Пачэсная ўзнагарода актывістак Беларускага саюза жанчын — сведчанне прызнання іх лідарскіх, працоўных і выхаваўчых якасцяў. Прадстаўніцы прыгожай паловы чалавецтва ў каторы раз даказваюць, што могуць усё. А ўшанаванне пераможцаў VIII рэспубліканскага конкурсу «Жанчына года» стала сапраўдным прызнаннем іх заслуг.

— Гэты конкурс знайшоў водгук не толькі ў жаночых сэрцах, а ва ўсёй нашай краіне, — адзначыла міністр інфармацыі Лілія АНАНІЧ. — Наша дзяржава — гэта краіна, дзе жанчыны — не толькі ўпрыгожанне, а і стрыжань дзяржавы. Моцная краіна можа быць тады, калі ў ёй шчаслівыя жанчыны, прыгожая моладзь і дагледжаныя старыя.

Словы падзякі, павагі і віншаванняў прымалі пераможцы ў пяці

намінацыях, самі назвы якіх тлумачаць сутнасць і разнастайнасць напрамкаў, у якіх працуюць і дасягаюць поспехаў сучасныя жанчыны. У гэты дзень мужчыны аднагалосна прызнавалі перавагу жанчын і іх першаснае значэнне ў жыцці дзяржавы.

Міхаіл ЖУРАЎКОЎ, міністр адукацыі Рэспублікі Беларусь, які ўзнагароджваў пераможцаў намінацыі «За выхаванне дзяцей і моладзі», прызнаўся, што нават крыху разгубіўся, увайшоўшы ў зал і ўбачыўшы адразу так шмат прыгажунь:

— На жанчыне трымаецца не толькі дзяржава, але і ўсё свет. Куды мы, мужчыны, без вас дзвенемся? Думаю, гэтая намінацыя асабліва, бо выхаванне — вельмі важная місія. Мужчыны, магчыма, праз пэўную слабасць характару — аддаюць кіруючую ролю ў гэтай галіне жанчыне. Бо выхавачь сапраўднага чалавека — гэта самая галоўная місія на Зямлі, каб працягваўся наш род і каб квітнела наша дзяржава.

Развагі пра значнасць жанчын у жыцці падтрымаў генеральны дырэктар агракамбіната «Ждановічы» Георгій ЧУЙКО, якому выпала віншаваць пераможцаў намінацыі «За ўклад у развіццё сямлі».

— Усё, што мужчыны робяць у жыцці, робіцца для жанчын. А ўзамен яны атрымліваюць усё роўна больш. Бог даў нам зямлю, неба, паветра, а ўсё астатняе для жыцця чалавека ствараюць сялянскія жаночыя рукі. Раней мы змагаліся за адраджэнне сямлі, а цяпер — за развіццё, і гэта ўжо больш высокая ступень. Упэўнены, што пры такіх жанчынах будучае сямлі забяспечана.

Вітаючы жанчын, адзначаных у катэгорыі «За ўклад у развіццё духоўнасці і культуры», генеральны дырэктар Нацыянальнага мастацкага музея Рэспублікі Беларусь Уладзімір ПРАКАПЦОЎ далучыўся да думак астатніх мужчын:

— Мы толькі кіруем, а асноўную працу ў сферы культуры ўсё ж такі робяць жанчыны.

Ён прапанаваў на наступны год пашырыць склад намінацыі, дадаўшы ў яе яшчэ і катэгорыю мастацтва, дзе працуе шмат жанчын.

Міхаіл МЯШНІКОВІЧ, старшыня Савета Рэспублікі Нацыянальнага сходу, які ўшаноўваў пераможцаў катэгорыі «За лідарства і паспяховае кіраўніцтва», прапанаваў стварыць яшчэ адну намінацыю: «Лідар у навучы і адукацыі».

— Нашы дамы робяць магутны ўклад менавіта ў гэтыя галіны, — значыць ён.

Знакавую і значную працу грамадскіх аб'яднанняў для краіны падкрэсліла намеснік прэм'ер-міністра Наталля КАЧАНАВА, віншуючы пераможцаў намінацыі «Паспяховы старт і надзея Беларускага саюза жанчын».

Намеснік прэм'ер-міністра Наталля КАЧАНОВА ўзнагароджвае пераможцаў намінацыі «Паспяховы старт і надзея БСЖ».

— Вы не толькі самааддана працуеце на сваіх месцах, ведзяце вялікую грамадскую працу, але і застаецеся мамамі, сёстрамі, сяброўкамі. Мы яшчэ раз пераканаліся, што жанчыны могуць усё.

Прыгожыя, моцныя, здольныя і таленавітыя беларускія жанчыны не засталіся ў даўгу ў мужчын і падзякавалі ім за падтрымку і разуменне.

— Гісторыя краіны ніколі не абыходзіцца без удзелу жанчын, якія заўжды наперадзе. Аднак побач з намі заўсёды мужчыны, і мы ўдзячны ім за ўвагу і цярпенне нашых капрызаў, за павагу і любоў, — падзякавала моцнай палова Марыяна ШЧОТКІНА, старшыня грамадскага аб'яднання «Беларускі саюз жанчын».

— Мы сёння такія прыгожыя не толькі дзеля аднаго свята. Мы заўжды робім прыгожы і мажы дзеля мужчын, каб яны намі ганарыліся і захапляліся. Побач заўжды павінна быць моцнае плячо, на якое мы можам абаперціся, — запэўніла нязменная кіраўніца ААТ «Вялікі Двор» у Стаўбцоўскім раёне Вольга ЛУЦЫК. — Жанчына — гэта перш за ўсё маці, а потым — бабка. Усё, што ўва мне ёсць добрага, — гэта ад Бога і ад бабулі. У 1941-м, калі я нарадзілася, мая мама будавала камунізм, а бабуля была са мной. Цяпер я таксама маю ўнукаў і прашу Бога, каб ён дазволіў мне дачакацца яшчэ і праўнукаў.

— Такія ўзнагароды натхняюць на новыя подзвігі. Хочацца зрабіць яшчэ нешта новае, карыснае. Увага вельмі патрэбна жанчынам і ад мужчын, і ад

краіны, і ад жанчын, — пераканана Маргарыта АЛЕКСАНДРОВІЧ, заслужаная артыстка Рэспублікі Беларусь, салістка Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага музычнага тэатра. — Калі мы звяртаем на сябе ўвагу справамі, мужчыны яшчэ больш цэняць нас за актыўнасць, прадыямальнасць, творчасць. У сучасным свеце мужчыны і жанчыны павінны падтрымліваць адно аднаго без усялякіх спаборніцтваў (хіба што толькі ў добрым сэнсе, каб актывізавацца на новыя перамогі і дасягненні).

— Можа здацца, што грамадская дзейнасць — цяжкая праца, але рабіць яе лёгка, бо мне асабіста даламагаюць муж, дзеці і ўсе неабякавыя. Калі справа любімая, яна не патрабуе шмат намаганняў і становіцца цікавай і натхняльнай, — падзялілася Ірына ПІЛІПЧУК з Ганцавіч, маці дзесяці дзяцей, загадчыца царкоўнай бібліятэкі храма ў гонар свяціцеля Ціхана, Патрыярха Маскоўскага і ўсяе Русі.

— Гэта шчасце, што мы такія. Бывае, праўда, што мужчыны праз нас ваююць, але колькі святла, дабрны, карысці і цяпла мы нясём у свет! Без жанчын не абыходзіцца ніводная справа, напэўна, таму што мы святло ў акенцы, — дадала Наталля ЦЫЛІНСКАЯ, веласпартсменка, заслужаная майстар спорту Беларусі, васьміразовая чэмпіёнка свету і маці чацвярх дзяцей.

Ірына СІДАРОК,
sidarok@zviazda.by

Фота: Надзея БУЖАЧ.

Міністр інфармацыі Лілія АНАНІЧ, міністр працы і сацыяльнай абароны, старшыня БСЖ Марыяна ШЧОТКІНА і дэпутат Палаты прадстаўнікоў Святлана ШЫЛАВА (злева направа).

Цяпер Вольга лепш разумее, што адчуваюць людзі з абмежаванымі магчымасцямі.

Выніковая праца ўражае, натхняе, узрушае. Глядзіш, і найперш бачыш фарбы, пасля разглядаеш узоры, потым звяртаеш увагу на інкрустацыю цудоўнымі пялёсткамі і кавалачкамі керамікі. Праз нейкі час здагадваешся, што гэта не проста абстракцыя — у колерах схаваны выявы: ракавінка, рыба, дрэва, жарптушка... Кожны бачыў на палатне тое, што падказвалі розум і сэрца.

На адкрыцці выставы сабраліся асноўныя ўдзельнікі праекта. Тыя, хто праз пэўныя фізічныя цяжкасці не змог далучыцца, прымалі ўдзел у сустрэчы праз інтэрнэт.

— Мы прапаноўваем гасцям выставы разгледзець карціны з самага зручнага ракурсу — на ўзроўні калыяскі, на які рухаюцца нашы падапечныя, — адзначыла Ганна ГАРЧАКОВА, дырэктар Беларускага дзіцячага хоспіса. — Праект ствараўся, каб паказаць, што гэтыя дзеці МОГУЦЬ. Яны шмат чаго могуць: не толькі тварыць, а і дапамагаць ствараць нешта агульнае.

У ТЭХНІЦЫ НАДЗЕІ

Шэдэўры з пяску, пасты, керамікі і фарбаў стварылі маленькія пацыенты хоспіса

■ Святло ў акне

АБ'ЁМНЫЯ карціны з элементамі мазаікі выставы «Ляці-ляці, пялёстка» — сама па сабе арыгінальная задумка. Аднак унікальнасць яе ў тым, што творы выкананы дзецьмі, якія фізічна не маглі перадаць на палатне свае фантазіі. Дапамагалі рэалізаваць ідэю падапечных Беларускага дзіцячага хоспіса выхаванцы студыі «Флорыя» пры Рэспубліканскім цэнтры экалогіі і краязнаўства.

Перш чым прыйсці да такога праекта, навучэнцы студыі «Флорыя» праводзілі для дзяцей з хоспіса майстар-класы. Яны разам малявалі на вадзе, тварылі пяском і фарбамі.

— Даць нейкую назву тэхніцы, у якой створаны карціны, складана, бо гэта часткова было нейкае хуліганства, часткова — спроба, фантазія, таму мы не абмяжоўваліся ніякімі стандартамі, — патлумачыла мастачка Людміла БАІРАВА, кіраўнік студыі «Флорыя». — Мы карысталіся акрылавымі фарбамі, кварцавым пяском, тэкстурнай пастай і элементамі керамікі і атрымалі, упэўнена, сапраўдныя шэдэўры.

На палатнах суседнічаюць гліна, кераміка і алейныя фарбы. У цэнтры кожнай карціны — керамічны пялёстак, які ўмела

ўплецены ў асноўную тэму. Кожны з прысутных спадзяецца, што як у той казцы пра сяміколерную кветачку, загаданыя дзецьмі жаданні збудуцца і тут.

— Калі нашы дзеці рабілі першыя мазкі, гэта быў толькі першы слой, які пасля дапрацоўваўся выхаванцамі студыі «Флорыя». У выніку атрымаліся шыкоўныя карціны. Я думала, што аўтары ідэі пасля гэтага не пазнаюць сваю работу, але ўсе дзеці як адзін накіраваліся кожны да свайго палатна, — узрушана ўспамінае Ірына БАЙДАКОВА, спецыяліст па сацыяльнай рабоце Беларускага дзіцячага хоспіса.

Для кагосьці мерапрыемства стала эксперымантам, а для кагосьці — адкрыццём. Гасцям выставы прапанавалі намалюваць карціну, прывязаўшы іх рукі за локці да тулава, каб яны змаглі на сабе адчуць цяжкасці, з якімі сутыкаюцца дзеці, магчымасці якіх таксама абмежаваны.

— Вельмі дзіўна было маляваць з завязанымі рукамі. Мае рухі сталі скаваныя. Хочацца дацягнуцца ўперад, павярнуць руку, як табе зручна і як ты прывык, а не атрымоўваецца, — падзялілася ўражаннем ад «абмежаванага» малявання кветкі наведвальніца Вольга. — Цяпер я больш разумю, што адчуваюць дзеці, якія не маюць магчымасці нармальна рухацца. Адна справа глядзець на цудоўныя карціны, а іншая — на сабе адчуць, як гэта, калі ты фізічна не можаш зрабіць тое, што хочаш.

Другі госць, Ілья, які маляваў сінюга слана пад дажджом, настолькі захапіўся працэсам, што палітру і пэндзаль трымаў нават зубамі, бо не хапала рук на ўсе дзеянні.

Пасля заканчэння выставы работы дзяцей будуць выстаўлены на аўкцыён. За выручаныя сродкі арганізатары мяркуюць набыць абсталяванне ў новы будынак дзіцячага хоспіса.

Выстава працуе ў арт-прасторы «ЦЭХ» па вул. Кастрычніцкай, 16 з 24 сакавіка па 12 красавіка з 12:00 да 22:00. Уваход вольны.

Ірына СІДАРОК. Фота аўтара.
sidarok@zviazda.by

Каця і Рома — актыўныя ўдзельнікі праекта.